

l'entrevista | TERE RODRÍGUEZ

«El drama de Catalunya és València»

És Mètode la millor revista de divulgació científica de l'Estat?

—«Això és fàcil d'afirmar perquè no n'hi ha més. Hi ha hagut altres publicacions, com *Nat* i *Ciència*, ambdues fetes a Catalunya i molt bones, però finalment van desaparèixer per la típica actitud del poble català de manca de dignitat i d'amor propi. Això no passa enlloc. I després existeixen bones revistes com *Quercus*, però molt allunyades de la nostra filosofia.»

—Quin és l'èxit de la publicació?

—«Doncs ser una revista de pensament on la ciència és un element de la cultura com qualsevol altre. Aquesta filosofia permet superar l'àmbit estrictament universitari i poder comptar amb la col·laboració d'escriptors, artistes, filòsofs i sociòlegs. Això ens permet fer un producte interessant i atractiu. Jo no estic d'acord que l'únic valor dels productes culturals siga el contingut. Cal fer coses interessants, suggeridores però atractives.»

—Fa una dècada, quan va assumir la direcció de Mètode, va proposar-se superar l'analfabetisme científic. Ho ha aconseguit?

—«L'analfabetisme és general, no només científic. *Mètode* ha aconseguit demostrar que els diferents paquets del coneixement tenen molts punts de trobada, que tot està unit. Un exemple. L'últim número, dedicat a Darwin, està fet exclusivament per escriptors.»

—Premi Nacional de Periodisme i nét d'un reconegut periodista, com veu el panorama dels mitjans de comunicació?

—«Doncs que hem fet un pas arrere. El meu avi va ser director de *Las Provincias* quan era un diari liberal de referència en el context del franquisme. Ell era molt conservador, però tenia molt clar que la premsa havia de ser el quart poder i per això deixava llibertat d'acció als seus col·laboradors. Això no agradava a l'empresa, que va aprofitar el seu discurs *Quan emmudeixen els homes... parlen les pedres*, on denunciava l'abandonament a què sotmeteren les autoritats de Madrid València després de la riuada de 1957, per despatxar-lo.»

—També ha sigut premi Josep Pla. Creu que vivim un bon moment literari?

—«Sí, tenim un bon grup de gent que fa coses diferents. Però la sensació és d'exili interior. Fixa't la quantitat de premis que té *Mètode* i cap d'ells no és valencià.»

—Recentment s'ha mostrat molt crític amb un sector del nacionalisme valencià que qüestiona Fuster.

—«Fuster no és un tòtem i cal analitzar-lo en profunditat sense fer hagiografies. Es va equivocar en moltes coses, però li devem la dignificació del català com a eina de transmissió cultural i no folklòrica i que la universitat siga com és. La meua pregunta és: *fusterians versus qui?*»

—Pot existir el País Valencià sense Catalunya?

—«Rotundament no. La meua capi-

Martí Domínguez

DIRECTOR DE LA REVISTA «MÈTODE»

Va nèixer a Madrid el 1966. Escriptor prolífic i compulsiu, va iniciar-se amb «Les confessions del comte de Buffon» i molt prompte li van arribar els reconeixements. Els últims, el Premi Nacional de Periodisme i el Josep Pla.

tal cultural és Barcelona, és el motor i és on *Mètode* té més subscriptors. Nosaltres pertanyem, vulguem o no, a una cultura que és la catalana i no tenim escapatòria. I els catalans no poden desfer-se de nosaltres, eixe és el seu drama. Ells estarien encantats de dir: el català s'acaba a Uldecona i anar a València, sense complexos, parlant en castellà, clar, a intentar fer negocis que és el que interessa. Això em sembla indecent, però és l'actitud d'una part del poder català i del diari *La Vanguardia*.»

—Avui, des de desembre de 1993, tornen a reunir-se oficialment el president valencià i el català. Què li sembla?

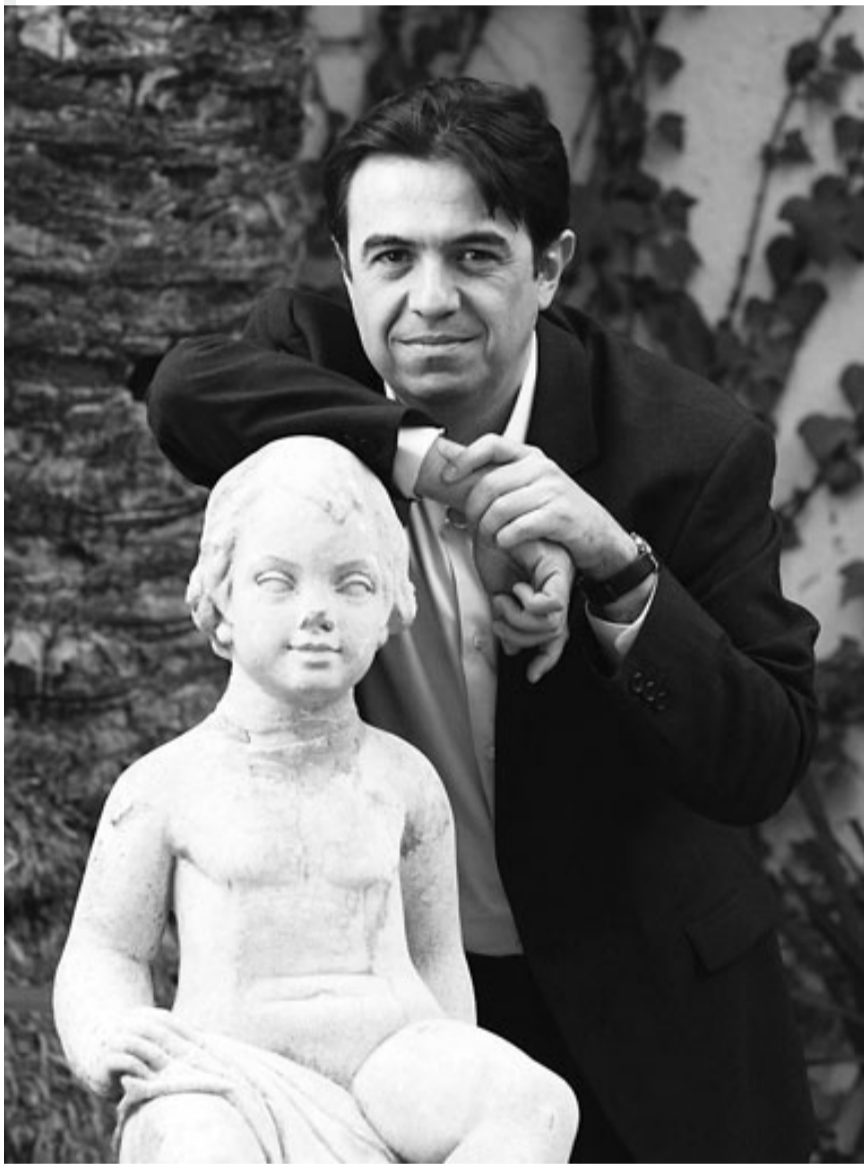

Foto: ANDREU PUIG

Nascuda el 1992 al si de la Universitat de València, de periodicitat trimestral i amb una tirada de 4.000 exemplars, «Mètode» és Premi Nacional de Cultura 2007, premi Ciència en Acció 2006, premi APPEC 2007, premi Crítica Serra d'Or 2007 i premi EDC Natura 2007

—«Que el *cas Gürtel* ha posat contra les cordes Francisco Camps i necessita qualsevol suport, per això rep José Montilla. Cal que les relacions siguin normals i cordials, però molt em tem que Camps, ara per ara, no és la millor companyia. A més, sempre que els catalans intenten fer alguna cosa amb els dirigents populars valencians s'enganyaran, perquè l'odi és visceral. I no sols d'ells, sinó dels seus votants. Poc de temps tardarem a veure com activen l'anticatalanisme, tancaran tots els repetidors de TV3, atacaran la universitat i algun mitjà de comunicació catalanista.»

—Dimitirà Camps?

—«Crec que sí i, el que em sembla més sorprenent, Fabra continuarà.»

plaça major

XAVIER GINESTA (*)

Massa dinamita i poc fons

La política catalana, a diferència de l'escenari espanyol, sempre ha estat caracteritzada per un major nombre d'ofertes ideològiques on poder confiar el vot. I, tal com es presenta el panorama actual, sembla que amb vista a les futures autonòmiques l'oferta augmentarà. Però, tal com passa amb la TDT, un increment de l'oferta no significa millora de la qualitat. En política, ni dels programes, ni de les formes.

Els reptes de Catalunya —fins i tot un horitzó nacional de plenitud— demanen respostes conjuntes: conciliar interessos i sinergies. Poc atractives seran les propostes que, en lloc de sumar confien en la divisió com a carta de presentació, per molt que les enquestes diguin que hi ha un independentisme sociològic creixent o que el 31% dels independentistes ja són castellanoparlants. Que Reagrupament.cat vulgui *dinamitar* l'escenari polític català amb un discurs tan bel·ligerant —amb la voluntat de centrar el debat entre unionistes i independentistes— podria ser símptoma que el rerefons ideològic encara no està prou madur per teixir una alternativa

“ No confio en els moviments que només s'estructuren en un únic eix

a l'*statu quo*. Si bé unionisme i independentisme són útils a l'acadèmia per tipificar dos posicionaments ideològics, la translació al carrer pot ser perillosa.

No confio gaire en els moviments que només s'estructuren en un únic eix, sobretot tenint en compte que està demostrat que les clivelles que històricament han marcat el sentit del vot han estat tres (classe social, origen i religió) i, per tant, les polítiques d'un govern no poden mirar en una única direcció. Des d'aquest punt de vista, es pot qüestionar què en trauria el votant progressista o conservador que confiés en un partit que només proposa la independència de Catalunya com a base del seu programa, si quan s'assoleix l'objectiu no sap cap a quina banda mirarà el govern. I si és la contrària? Recordin: a Catalunya, el nacionalisme i la butxaca solen anar agafats de la mà; però la butxaca no sempre s'omple de la mateixa manera!

Cal admirar la determinació de Joan Carretero —a l'estil Robert E. Lee— de «treure's una samarreta que li pesava cada vegada més» i emprendre una croada contra aquells qui ha titllat d'unionistes. Puc respectar que una proposta de màxims sigui la manera d'atraure l'abstencionista, encara que no estigui d'acord amb aquesta. Però difereixo de les formes, de les expressions emprades, de la qualitat d'una retòrica que, de moment, sembla que s'encamini cap al seu Gettysburg particular.

Periodista i professor del Departament de Periodisme i Ciències de la Comunicació de la UAB